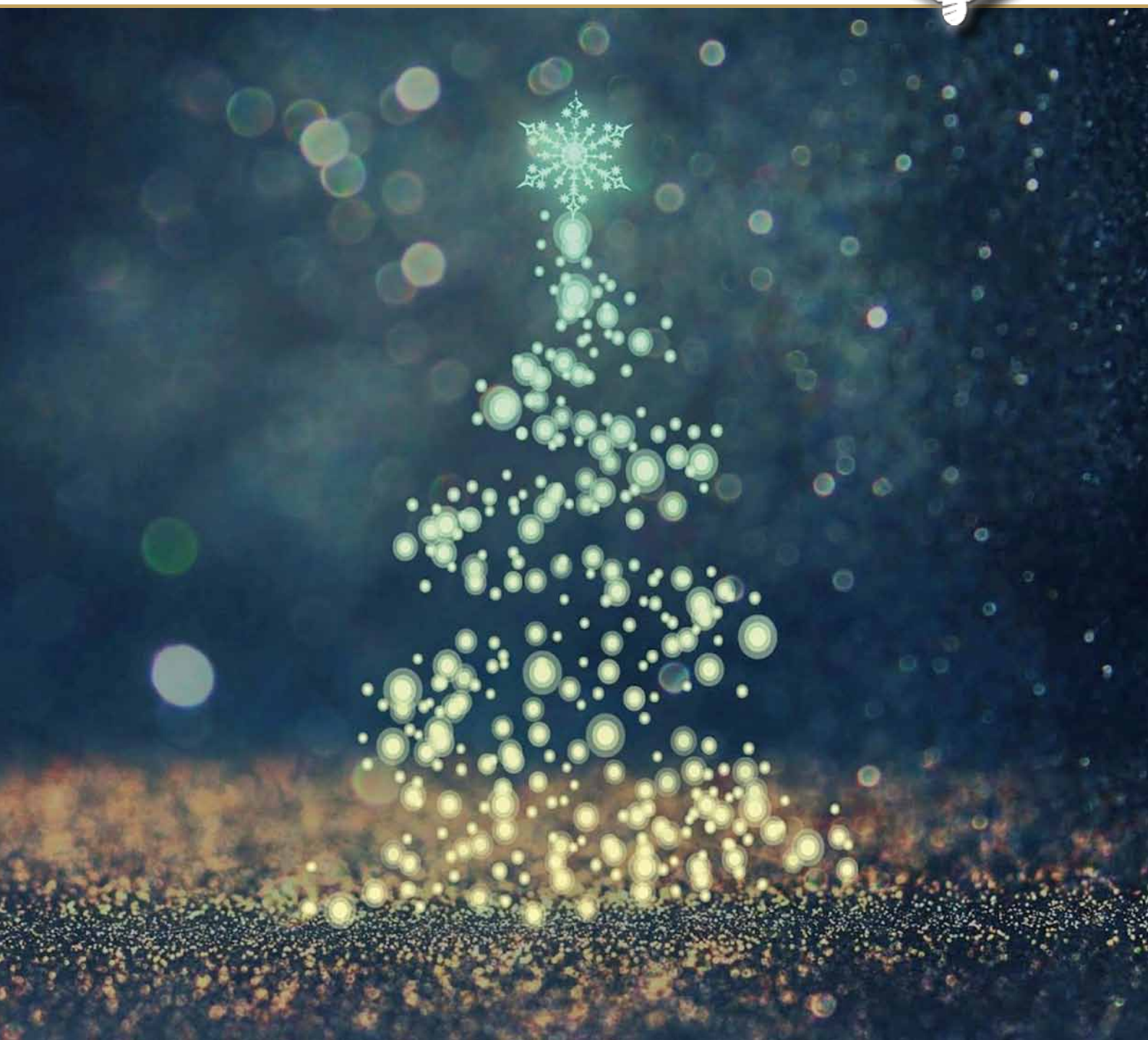

A Hajdúsámsoni Református Egyházközség Hírmondója ♦ XI. évfolyam ♦ 3. szám

2020. Karácsony hava

Glória

*„Meglátogat minket a felkelő nap a magasságból,
hogy világítson azoknak,
akik sötétségben és a halál árnyékában lakoznak,
hogy lábunkat a békesség útjára igazítsa.” (Lukács 1, 78-79)*

Szent Karácsony ünnepén

Az év tizenkét hónapján
Várjuk a karácsonyt, azt az egyet-
Ami az életben az egyik legszebb.

Fenyőfát állítunk a házban ott, ahol-
A szülő és a gyermek egymás mellett állva,
Szeretettel néz a másokra és a karácsonyfára.

Ilyenkor azokra, akik már nincsenek köztünk,
Órájuk is kegyelettel emlékezünk.
Őrizzük életük örök emlékét,
A jelen harmóniáját, a csodálatos békét.

A karácsonyfa előtt állva,-
Amibe egy picit élet van bezárva,
Csillogó szemmel nézzük annak ágát;
Az alatta lévő ajándékok
Tündöklő varázsát.

A csillagszórót és a gyertyát egyszerre meggyújtva,
A lámpa világítását lekapcsolva;
A csillámló képben repdes szemünk fénye,
Most minden együtt van, ami
Szívünk, s lelkünk gyümölcse!

Együtt a család, a szeretet, a béke
A hálátlanság most ritka vendég végre.
Örömeben mindenki egymás nyakába borul,-
A szent ének hangja lassan elcsitul.

Örömkönnyekek szöknek a szemünkbe mostan
A fény, ami eddig volt, elalszik lassan.
Helyébe szívünk örök tüze éled,-
Szeretni és óvni egymást, amíg élet az Élet!

Csire Imre

KARÁCSONYI ÜZENET

„Meglátogat minket a felkelő nap a magasságból, hogy világítson azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában lakoznak, hogy lábunkat a békesség útjára igazítsa.” Luk 1, 78-79;

Különleges karácsonyunk van. Nem olyan, mint a közelmúlt karácsonyai. Tele van szorongással, félelemmel, kérdésekkel, felháborodással, nyugtalansággal, türelmetlenséggel. Nem ünnepelehetünk felszabadultan, egy gyilkos kór állandóan fenyeget minket. Nem lehet tudni, hogy mikor, hol és kitől kapja el az ember, vagy éppen kit fertőz meg. Alattomosan támad, s elhítheti velünk nincs nagy baj, s aztán pillanat alatt kevésbé válik a levegő, fullad a beteg és a halál árnyékának völgye valósággá lesz az életében.

Ilyenkor felszabadulni szeretnénk, ölelések, puszik, látogatások, családi események kellene, hogy váltsák egymást. Hiszen szükségünk van egymásra, szükségünk van erre a néhány napra, hogy érezzük, van értelme az életünknek, s hogyha máskor nem is, de ilyenkor megérezzük és megérezzük, hogy van bennünk még valamicske szeretet. Még tudunk önzetlenül gondolni a másokra, még le tudunk ülni egy asztalhoz, szeretünk nevetni, szeretünk élni. S most el vagyunk zárva egymástól, vagy szüleink védelmében elzárjuk magunkat, és az unokákat a nagyszülőktől, hogy nehogy valami baj történjen.

A gyülekezetek is hatalmas dilemmával nyitják meg kapukat. Egyrészt szükség van a bátorító szóra, de vigyáznunk is szeretnénk egymásra. Szeretnénk találkozni az egyházban az Úrral és egymással, de veszélyeztetni sem akarunk senkit. Bízunk Istenben, hogy megóv, de ott van bennünk az Istentől kapott felelősség is. Jól szeretnénk dönteni...

Vége hossza nincs annak, ami más, mint régen... De van valami, ami nem változott. Nem változott ezen az ünnepen sem az a tény, hogy a karácsony arról szól, hogy Isten meglátogatott bennünket a magas mennyből. Amiről Zakariás úgy énekel, hogy „meglátogat a felkelő nap a magasságból”. Felfoghatatlan és fantasztikus. Fénye egészen közel jött, világossága kikerülhetetlen, ragyogása összetéveszthetetlenül egyedi. Olyan tündöklő, s olyan tiszta, s olyan semmivel össze nem hasonlítható.

Első hallásra még megrettenek. Ha a felkelő nap ennyire közel jön, nem pusztít-e el? Érezték ezt az ószövetségi emberek is, amikor Istennel találkoztak réműlettel

hullottak földre, kiáltottak fel: „Elveszttem!” S bár egy aprócska gyermek feküdt abban a jászolbölcsőben, mégis térdre borult előtte pásztor, és bölcs egyaránt. Megérezték, hogy ebben a gyermekben maga a Magasságos Isten jött el közénk. Nem baj az, ha engem is térdre kényszerít Isten hatalma, imádatra indít jelenléte. Bár csak minél többen térdet hajtanának az Örökkévaló előtt! Nem baj az, ha kicsinek érzem magamat Isten nagysága előtt, és bűnösnek az Úr szentsége előtt. Sőt, jó lenne, ha megéreznénk, mekkora is a különbség köztem és közte, hogy értékeljük ezt a hatalmas látogatást!

De nem elpusztítani jött. A felkelő nap világítani jött azoknak, akik a sötétségben és a halál árnyékában lakoznak. „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága” - mondja János apostol. A sötétségbe és a halálba eljött az élet világossága, hogy elhozza a reménységet. Ha eltévedtem, utat mutasson nekem. Ha csüggedek, reményt adjon. Ha kétségbeesem, ajtot nyisson. Ha vétkezem, bocsánatot adjon. Keserűségemben örömet, fogságomból szabadulást adjon, a közömbösségemből magához emeljen, haragomból megbékítsen, csalódásomból felemeljen, félelmemben erejével vegyen körül, a halál árnyékából életre vezessen, ha önmagamba gabylyodok, nyitottá tegyen a társam számára. A szeretetre és biztonságra vágyó embert, téged és engem, ölelő karjaiba zárjon, és mindent felülmúló szeretetével betöltsön.

Isten szeretet, fényessége élet, ragyogása gyógyítás – Jézus Krisztusban meglátogatott minket, hogy lábunkat a békesség útjára igazítsa. Mint apa a gyermekét, megtanítsa úgy járni, ahogy magunktól nem megy. Hasonlóan a kisiklott vonathoz, visszahelyezzen arra a sínparra, amelyen nyugodtan tudok haladni a cél felé. Látogatásának célja életem helyreigazítása. Háborgok, lázadok, nyugtalankodok, veszekszek, idegeskedek, aggódok körülményeim miatt, mostanában talán még jobban. Ha a vonat sínen halad, a környezete nem sokat számít. Zökkenőmentesen halad. Fújhat a szél, tombolhat a vihar. Körülményeimtől függetlenül haladhatok, ha sínen vagyok. Meglátogat, hogy sínre tegyen. Ha kívül tombol is a bizonytalanság, kór, halál, belül békésen haladok az utamon. Azért jött az én Uram, hogy így legyen! S amikor magamtól nem tudok megnyugodni, akkor ő odaigazítsa az útra, a békesség útjára.

2020 karácsonya nem olyan megszokott körülmények között zajlik. De ebben a reménytelen sötét helyzetben igaz az üzenete: meglátogatott minket a magasságból az Isten, hogy minden körülményünk ellenére a helyünkre, a békesség útjára igazítsa lábunkat. Karácsonykor nyissuk meg magunkat látogatása előtt, ha mi nem is látogathatjuk egymást, hogy békessége lakjon bennünk és közöttünk!

Szanyi György, lelkipásztor

INTÉZMÉNYI HÍREK

Aranyosi Ervin: Legyen minden nap karácsony...

*„Leyen minden nap karácsony,
minden óra a szereteté.*

Leyen Béke a nagyvilágon.

Leyen a szíved mindenkié.

A mosolyod leyen a hírnök,

és bátran nyújtsd a kezed,

Szálljanak el a gond felhők,

fújja világgá szereteted...”

Aranyosi Ervin versének egy részletével köszöntjük újra a kedves Olvasóinkat!

Írásunk kezdetét általában egy visszatekintéssel kezdjük. Mi is történt az elmúlt hetekben? Intézményünk lelkes tagjai részt vettek a tervezett programokon. Nagyon sok játékos és vidám percet tölthettek el együtt a gyülekezeti terem falai között. Továbbra is sláger az Ország, város ... gondolkodtató játék, illetve a Betűtorony. Kézműves foglalkozásokon pedig új és újabb tárgyakat készítettek. Október az Idősek hónapja volt. Kissé rendhagyó módon köszöntöttük szépkorú társainkat. Egy szép napon szüreti mulatságot rendeztünk a kedvükért. Aznap Molnár Csilla tiszteletes asszony áhítata után meghívott zenészek szórakoztatták a megjelenteket. Régi slágereket, nótákat játszottak. Még fájós lábbal is szinte mindenki táncra perdült. Disznótoros szeretetvendégséggel készültünk. Ehettünk sült kolbászt, hurkát és persze tepertőt is. Ebéd után finom mustot vagy bort ihattunk. Próbáltuk fokozni a meglepetéseket, így tombolasoroláson vehetett részt, aki itt volt ezen a napon. A visszajelzések alapján mindenki legalább egy tárgyat nyert. Azt gondoljuk, hogy ez egy olyan alkalom volt, amit érdemes lesz megismételni. Még ebben a hónapban egy ülő tornával „ismerkedtünk” meg. Ezeket az alkalmakat már többször megismételtük. Egy szép őszi délelőtt a helyi cukrászdába is ellátogatott a kis csapat. Ez mindig egy nagyon jó programnak bizonyul.

Eljött a november. Szanyi György Tiszteletes Úr elkezdte szolgálatát az intézményünkben is. Isten gazdag áldását kérjük munkájára!

Az idei november kicsit másabb volt, mint az elmúlt 10 évben, hiszen az idén nem kezdtük el készíteni az ajándékot a gyülekezet számára. Idén a klubtagok az intézményi fenyőt díszítették fel és maguknak készítettek különleges díszeket.

Ebben a hónapban több szakmai ellenőrzésre is sor került. Az intézményben a működéssel összefüggő szabálytalanságot nem találtak. Munkánkat szeretnénk továbbra is békességben, szeretetben folytatni.

Nagyon fontos ebben az időszakban, hogy mindenki vigyázzon a saját maga és családja egészségére! Megkérjük klubtagjainkat, hogy tartsák be az előírásokat!

Fel szeretnénk hívni Mindenkinék a figyelmét arra, hogy ezekben a napokban, hetekben is bárkinek bármilyen kérése, kérdése van, nyugodtan hívja munkaidőben a telefonszámunkat. Mi, az intézmény munkatársai szeretettel fordulunk a segítséget kérőhöz!

Telefonszámunk: 06-52/640-737 ☺

Isten áldását kérjük minden kedves klubtagunkra, leendő klubtagunkra, és azok családtagjaikra!

Istentől megáldott, boldog karácsonyt kívánunk minden Olvasónak!

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3, 16)

Az intézmény munkatársai

Nappali intézményünk térítésmentesen vehető igénybe, szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt és jelentkezőt! Házi segítségnyújtás szolgáltatása 120 Ft/óra díj ellenében vehető igénybe. Érdeklődni és jelentkezni lehet minden hétköznap az intézményünkben 8:00-tól 16:30-ig!!

Telefonszámunk: 06/52-640-737

PILLANATKÉPEK AZ OTTHON ÉLETÉBŐL...

Miért jár a napközi otthonba?

Szabó Imréné: Mert jó itt lenni közösségben.

Bertalan Zoltánné: Nagyon szeretek emberek közt lenni, a templom közelében lenni. Olyan szeretetközösség van itt, ahol jól érzem magamat.

Melyik a legkedveltebb napi foglalkozás az Ön számára?

Haász Ferencné: Szeretem a kézműves foglalkozásokat, de a játékokat is. A legfontosabb a bibliaóra.

Hogy került kapcsolatba a szeretetintézménnyel?

Piros Józsefné: Elveszítettem a férjemet. A gondozók szoltak, hogy mi lenne, ha eljönnék. Itt kaptam meg azt a szeretetet, amit elveszítettem.

Bertalan Zoltánné: Istentiszteleten hallottam róla, s mondtam, hogy „tessenek beírni”.

Hamar Jánosné: A család küldött, a klubtagok biztattak.

Hogyan készülnek a karácsonyra?

Piros Józsefné: Egyedül.

Bertalan Zoltánné: Lelkileg készülök, sajnos család nélkül, féltjük egymást. Szeretném, ha templomba jöhetnék.

Hajduk Jánosné: Várakozással. Egyedül leszek a gondozásra szoruló testvéremmel. Bibliával a kezemben, az interneten és televízió keresztül istentiszteletre figyelve. Nagyon hiányzik a templom, a közösség.

Hogyan emlékeznek vissza a múlt karácsonyaira?

Haász Ferencné: Gyerekkoromban voltak a legszebb karácsonyaim. Az egyik legemlékezetesebb az volt, amikor Szenteste, amikor mi gyerekek már aludtunk, a szüleink feldíszítették a karácsonyfát. S mikor készen volt kinyitotta apukám az ablakot. Akkor felébresztettek minket és azt mondták, hogy az angyal hozta be az ablakon, de már el is repült. Annyira tudtunk neki örülni. Olyan hét éves lehettem.

Nagyon szép emlék!

Szabó Lászlóné: Boldog karácsonyt akkor éltem meg a legutóbb, amikor a lányoméék kiköltöztek Németországba, és mi karácsonyra kimentünk hozzájuk. Minden olyan szépen fel volt díszítve és együtt lehettünk. Feldíszített fa, az együtt töltött idő, az unoka öröme, nagyon szép emléként hordozom magamban. Az unoka akkor kezdte érteni mi is történik, s ez még örömtelibbé tette.

Molnár Erzsébet: Mikor apukám élt még, s az ő feladata volt az ünnep előtt a diópucolás. Kipirosodott arccal végezte ezt a feladatot cserépkályha mellett, úgy előttem van az arca. Aztán Édesanyám megsütötte a kalácsot s mi már ünnep előtt is ehettünk belőle. Igazából nemcsak maga az ünnep, hanem ahogyan vártuk az ünnepet, ahogy készültünk az ünnepre már szép emléket jelentenek. Aztán a Szenteste, a betlehemesek, a vendéglátás, mind-mind nagyszerű emlék. Amikor még egyben volt a család. Ezek a legszebb emlékeim.

Bertalan Zoltánné: Sok szép emlékem van, hiszen hatan voltunk testvérek, s mindig énekeltünk karácsonykor. Édesapám elővette a hegedűt és kísért minket. Én voltam a kicsi. Csodálatos volt, én kaptam mindig a legnagyobb ajándékot.

Hajduk Jánosné: A gyülekezeti karácsonyokra emlékszem. Szenteste összegyűltünk a gyülekezeti teremben, a versek, énekek csodálatosak voltak, úgy együtt voltunk. Aztán a családban Szenteste megvacsoráztunk, jöttek a rokonok és kántáltak. A szüleim felkerekedtek velük, és mentek tovább kántálni.

Szabó Imréné: A múlt esztendei karácsonyi együttlét az otthonban igazi lélekmelegítő volt. Mikor úgy éreztük, mintha egy család lennénk. A munkatársak köszöntöttek bennünket. énekeltünk együtt. Megható volt! Jól esett!

TIÉD A VÁLASZTÁS!

Szeretettel köszöntöm a Kedves Olvasókat!

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Közeleg a karácsony, Isten irántunk való szeretetének ünnepe. Ilyenkor talán jobban odafigyelünk egymásra, előtör belőlünk a szeretet. De odafigyelünk-e az ünnep főszereplőjére: Jézus Krisztusra? Be tudjuk-e fogadni őt a szívünkbe? Észrevesszük, és örülünk-e az Istentől kapott ajándékoknak, vagy csak az az ajándék számunkra, ami a fa alatt van?

Mindenkit bátorítok, aki még nem tette, hogy alázatos szívvel kezdje el olvasni a Bibliát, hogy megismerje Megváltónkat, tudja befogadni a szívébe, és részese legyen a sok csodának, áldásnak, ami utána vár rá!

Hisz ez az igazi karácsonyi ajándék: Jézusra várni, befogadni és vele élni! Isten lehetőséget ad arra, hogy vagy az ő akarata, vagy a saját akaratom szerint éljünk!

Sokáig én is a saját akaratom szerint éltem. Nem imádkoztam, és Bibliám sem volt. Nem jártam Krisztus útján.

Míg egy napon, mintha csak egy nagy nehéz kő lenne, rám nehezedtek a bűneim. Nagyon rossz, keserű állapot

volt ez, amitől szabadulni akartam. Újra kezembe vettem a Bibliát, újra imádkoztam, és az Úr kegyelmes volt hozzám, formált. Nagyon sokat köszönhetek Végh Tamás bácsinak, aki a Vég(h)telen türelmével, szeretetével útba igazított! Sokat tanultam tőle! 😊

Mióta megértettem, hogy Isten akarata szerint élni sokkal jobb, azóta sok áldásban volt részem! Többek között a munkahelyem, a munkám is ajándék Istentől!

Nem is tudok úgy tekinteni rá, hogy munka!

Hisz mikor az ellátottjaimhoz indulok, és szinte már családtagként fogadnak, látom, hogy örülnek nekem, valahogy nem azt érzem, hogy én most dolgozom.

Próbálom a tőlem telhetőt megtenni értük, átérezni gondjaikat és segíteni ott ahol tudok. Igyekszem színebbé tenni napjaikat és mosolyt csinálni az arcukra. 😊

Mindezt nem tudnám megtenni saját erőmből, ehhez Isten kegyelme kell.

Áldott, békés ünnepeket kívánok! Ne feledjétek a Szentírás sorait: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához csakis én általam” (Jn 14,6).

Hoffmanné Fedor Ibolya

HITTEL VÉGZETT GONDOZÓI MUNKA

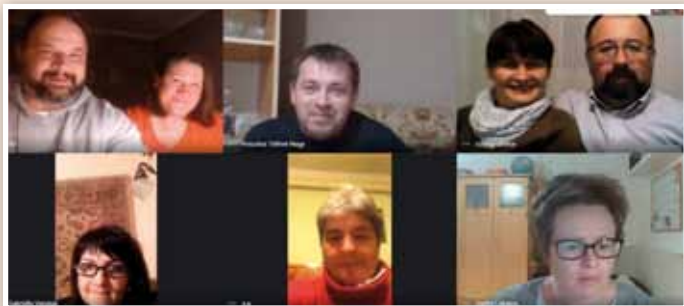
2010 év elején olvastam a helyi újságban, hogy a református egyház fenntartásában egy idősekkel foglalkozó szolgáltatás fog indulni. Azt gondoltam helyi lakosként, hogy megkérdezem nincs-e szükségük dolgozókra. Bátorságot merítve beléptem ezen az ajtón, és már több, mint tíz éve szolgálhatom idős testvéreinket. Tudom, hogy Isten tart meg több nehézség árán is ebben az épületben. Ezen az úton haladva ismerkedtem meg a hittel, felnőttként konfirmáltam is. Az idősekkel való foglalkozás több, mint munkát jelent. Nagyon sok szeretetet, törődést kapok nap, mint nap. Elég egy mosoly, egy köszönés. Hálás szívvel fordulok feléjük, mert biztos le-

hetek benne, hogy a szeretet kétirányú. Itt pedig többet, egy plusz adalékot is kapnak idős napjainkra gondozottjaink, hiszen az ő lépteiket is az Isten vezérli, úgy, mint mindannyiunkét. Végezetül egy pár soros versikével szeretnék búcsúzni, melyet egy kedves klubtagunk írt még 10 évvel ezelőtt:

„A szeretet szárnyán repülünk,
Jézusunkban hiszünk és remélünk.”

Vasváriné Mátyás Zsófia

IGE MELLETT AZ ONLINE TÉRBEN

November 11, ettől a dátumtól ismét olyan szigorításokat eszközöltek egyházunk döntéshozói a pandémia miatt, ami beszűkítette a közösségi alkalmaink személyes megélését. Az istentiszteletet és a bibliaórát is az internetre költöztettük. Igyekezetünk ezt a helyzetet úgy kezelni, hogy a körülményekhez képest mégis eljuttatható legyen mindennapi kenyerünk, az Ige. Első lépésként az igekosár létrehozásával biztató üzeneteket helyeztünk el, hogy Hajdúsámson minden lakosának elérhető legyen az Ige. A templom bejárata előtti tárolódobozából vihet bárki ezekből az üzenetekből. Igen nagy népszerűségnek örvend az igekosár, két-három naponta kiürül, amit rendszeresen újabb írásokkal töltünk fel.

A technika adta lehetőségeket kihasználva vasárnaponként 10 órától az egyik videómegosztó oldalon keresztül adásba kerültek az istentiszteletek. Szerdai napokon 6 órától csoportos videóhívás kereteiben bibliaórák is lehetőséget adtak arra, hogy az Ige mellé telepedjünk.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy mind az istentiszteletek, mind a bibliaórák megmozgatták gyülekezetünk tagjait. Személy szerint megvisel a személyes találkozások elmaradása, de így az online térben mégis gyógyírt jelent, hogy köszönhetjük egymást.

Istentiszteletről négy esetben készítettünk felvételt. Szanyi György tiszteletes úr által, Jézus Krisztus „én vagyok” mondásairól kaptunk tanítást, és hozzánk intézett kérdéseket hétről-hétre. A bibliaórákon Jób, és a zsidókhoz írt levél Igéi adták az alapot a beszélgetéseinkhez. Tiszteletes úr igyekezett „szóra bírni” minket a hallott Igével kapcsolatban, több-kevesebb sikerrel. Kicsit szemérmes, „jaj nehogy butaságot mondjak” érzések olykor felülkerekedtek rajtunk, így a legtöbb szó György részéről hangzott el. Minden szerda este minőségi időt töltöttünk együtt, testvéri közösségben, közös imádsággal lezárva együttlétünket.

Tudjuk, az online tér nem tudja pótolni a személyes találkozókat, de mégis elérhető közelségbe került az Ige és hiszem az Úr Jézus Krisztus is köztünk volt, van és lesz ezeken az alkalmakon. Nyithatjuk az ajtót, készülhetünk úgy a karácsony csodájára, hogy közben odatelepedünk az Ige mellé.

„Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét! Áldjad lelkem az Urat, és ne feledd mennyi jót tett veled!” Zsolt.103, 1-2.

Veres Tamás

AMIKOR A MI HÁZUNK A „TEMPLOM”

Nagy tudomány a mai világunkban, hogy online Istentiszteleteket tarthatunk. Valamikor, amikor nem volt szabad semmilyen gyülekezeti összejövetelt tartani, az emberek bujkáltak, de mindig megtalálták a módját annak, hogy összegyűljenek, imádkozzanak, ígét hirdessenek. Vajon mi képesek lennénk erre? Ki-ki kérdezze meg önmagától, hogy vajon felvállalná-e a bujkálást, az üldözést Krisztus szent nevéért, hiszen Ő is vállalta a büntetést a kereszthalál alkalmával értünk. Most nem kell bujkálni, hozzáférhető az ige, mégis kevesen élnek jól a lehetőséggel, amit a digitális technika nyújt számunkra.

Nehéz azt bevallanunk, hogy talán még néhányan örülnek is, hogy vasárnaponként nem kell menni a templomba, hiszen akkor több időnk marad a saját mammonjainknak élni. „Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt!” [2Móz 16,23-30; 31,12-17]

Az elmúlt néhány hétben sajnos magamon is tapasztaltam, hogy Isten valamilyen módon hátrébb került a rangsorban az életemben. Hálát adok ugyan mindenért, amit napközben megélek, de csak este az ágyban fekvé jutok el

oda többnyire, hogy az imádkozásra figyeljek. Vasárnaponként ebéd főzése közben hallgatom meg az Istentiszteleteket. Még arra sincs időm, hogy leüljek, és végig hallgassam, hiszen akkor „értékes percek” veszítek el, amire szükségem van ezekben az embert próbáló időkben.

A covid-19 egy olyan világot hozott el számunkra, ami azon túl, hogy félelemben és rettegésben tartja az emberek nagy részét, az időnkét is lefoglalja. Akik nem betegek és megmaradt a munkájuk, azok erejükön felül kell, hogy teljesítsenek, hiszen a kiesett dolgozók munkáját is el kell végezniük. Az elmúlt néhány hét erről szólt. Koordinálás, helyettesítés, tartani a lelket a dolgozóknak, a családom körében, és helyt állni a tanulmányaimban. Mégis, és újra és újra elmondom, hogy Isten nélkül ez lehetetlen küldetés lenne. Nap, mint nap tapasztalom az Ő nagy kegyelmét, amelyben részesít. És bár nehéz időszakon megyünk át mindannyian, a sok nehézség közt látnunk kell, hogy Isten ezekben a nehéz időkben is, hordoz bennünket, ahogy Túrmezei Erzsébet megfogalmazza a Lábnyomok című versében.

Ne felejtjük ezt el, hiszen csak így tudjuk megélni jól ezeket a napokat, amiket nem ok nélkül kaptunk az életünkbe. Kerüljön Ő az első helyre! Keressük, és éljük meg Vele napi szinten a találkozást, és ha az Istentiszteletekre az online térben van lehetőség, akkor használjuk

ki ezt. Legyen most a mi házunk a templom, ahol megállhatunk, elcsendesedhetünk, és békességre lelhathatunk.

Szabóné Varga Gyöngyi

Túrmezei Erzsébet: Lábnyomok

Álmomban Mesteremmel
tengerparton jártam, s az életem
nyomai rajzolódtak ki mögöttünk:
két pár lábnyom a parti homokon,
ahogy Ő mindig ott járt énvelem.

De ahogy az út végén visszanéztem,
itt-amott csak egy pár láb nyoma
látszott, éppen ahol az életem
próbás, nehéz volt, sorsom mostoha.

Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz:
„Amikor életem kezembe tettem,
s követődnek szegődtem Mesterem,

azt ígérted, soha nem hagysz el engem,
minden nap ott leszel velem.
S most visszanézve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át
mégsem látom szent lábad nyomát!
Csak egy pár láb nyoma
látszik ott az ösvényen.
Elhagytál a legnagyobb ínségben?”

Az Úr kézenfogott, s szemembe nézett:
„Gyermekem, sose hagytalak el téged!
Azokon a nehéz napokon át
azért látod csak egy pár láb nyomát,
mert a legsúlyosabb próbák alatt
téged vállamon hordoztalak!”

VÉLEMÉNYEK AZ ONLINE „TÉRRŐL”

Veres Tamás: Szokatlan a tér, mivel otthonról kapcsolódok be a bibliaórába, de a lelkem felüdül ezeken az alkalmakon. Fáj, hogy nem lehetünk testileg egymás közelében a testvérekkel, de az Ige így is él és hat. Minden bibliaóra hasznos számomra. Hálas vagyok az Úrnak a beszélgetésekért, a tanításokért és a közös imádságokért.

Szécsi -Szarka Erika: A nehéz időkben is van gondviselés! Ez az idő, amikor mindent újra értékelünk. Minden természetes volt, most meg nem az. Természetes volt, hogy egészségesek vagyunk, vasárnap templomba megyünk, hogy dolgozunk, utazunk külföldre. Aztán most látjuk, hogy nap, mint nap miért kellene hálát adni. Hálát adni a mindenemért, mert mindenemet a gondviselő Jó Atyának köszönhetek, aki a nehéz időkben is mellettem van és gondot visel rám. „A szeretet soha el nem múlik.” (I. Kor. 13,8)

Csontosné Ozsváth Éva: Betegen feküdtem itthon, amikor a templomok újra kiürültek, és az Ige csak az online térben szólhatott. Vigasztaló volt számomra, hogy „jelen lehetek” az istentiszteleten, hallgathatom a prédikációt. Segített abban, hogy hálát tudjak adni Istennek azért, hogy a családommal volt, megsegített bennünket, nem hagyott magunkra. Hiszen lehetett volna rosszabb is, hallgatva a híradásokat. A bibliaórába is be tudtam így kapcsolódni, a karantén nem jelentett akadályt. Szívesen olvastam az igekosár üze-

neteit is, jó volt ilyen módon is lelki táplálékhoz jutni. Sas Zoltán: Örülök neki, hogy gyülekezetünk is mindent megtesz annak érdekében, hogy minél több testvérhez eljusson az Isten ígéje, akár online istentisztelet, akár ebben a második hullámban indult Igekosár címmel nyomtatott ige formájában. A saját véleményem az online istentisztelet kapcsán, nagyon jó, de mégis más, ha itt a templomban vagyunk együtt, és egy kissé áldott csendben tudunk lenni Istennel és a testvérekkel.

Otthon a tv képernyője előtt ezt sokszor nehéz kivitelezni, hogy ne legyen semmi zavaró tényező (kavard meg a levest, a gyerek rohángal... stb.)

Az online bibliaóra viszont nagyon jó találkozások színtere, beszélgethetünk, megoszthatjuk gondolatainkat az adott igeszakasszal kapcsolatban, nagyon sokat tanulhatunk, ima közösségben lehetünk egymással és Istennel.

KELL NEKÜNK AZ ONLINE ISTENTISZTELET?!

Legtöbbünk tavasszal találkozott ezzel a fogalommal, amikor is a vírushelyzet miatt megszűnt a hagyományos istentiszteletek tartásának lehetősége. Néhányan feltették akkor azt a kérdést, hogy ez valódi istentiszteletnek számít-e? Azt szinte mindenki elfogadja, hogy istentiszteletet a templomon kívül is lehet tartani pl. egy konferenciaközpontban vagy akár szabad téren. Utóbbinak a legszebb példáit maga Jézus adta, aki sokszor nem a zsinagógákban, vagy a jeruzsálemi templomban beszélt Isten országáról, hanem szabad téren, hogy minél több ember tudja őt hallgatni. Pár éve olvastam valahol, hogy a Hegyi beszédet valószínűleg a Genezáreti-tó partjának egyik hegyén mondta el, ahol olyanok még ma is az akusztikai viszonyok, – az amfiteátrumszerű hegyoldalnak és a közeli nyílt víztükör hangfelerősítő hatásának köszönhetően – hogy ténylegesen több ezer ember tudta azt meghallgatni.

Mondhatja erre a szkeptikus, hogy ezekben az esetekben mégiscsak megtörténik a személyes jelenlét és közösség, ami az online istentisztelet estében nincs meg. Azonban egyből felmerül a kérdés ezzel szemben, hogy akkor ne tegyünk semmit? Ha ez a szkeptikus, csak az ideális viszonyok közt cselekvő álláspont lett volna jelen a kora keresztény tanítványoknál, akkor biztos vagyok benne, hogy a kereszténység megmaradt volna egy közel-keleti kis rétegvallásnak és nem töltötte volna be azt a parancsot, amit Jézus a tanítványoknak mondott a mennybemenetele előtt: *„Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet...”* (Máté 28:19). Pál apostol élen járt ennek a parancsoknak a megvalósításában, hiszen azt írta a korinthusiaknak, hogy *„a zsidóknak zsidóvá, a törvény nélkülieknek törvény nélkülivé, mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket”* (I.Kor.9, 20-22). Mi is nyugodtan mondhatjuk a 21. században, hogy az online világban „online-ná” kell lennünk, főleg, hogy most a vírushelyzet miatt más lehetőségünk nem is nagyon van.

A Google keresőjébe beírtam az istentisztelet fogalmát. Sok találatot kiadott a gép, és rengeteg jobbnál-jobb megfogalmazást olvashattam. Talán a legegyszerűbb megfogalmazást hozom ide: *„Az istentiszteleten Isten és ember találkozása történik meg, méltó formában és méltó tartalommal”*. Ha ennek tükrében nézem az online istentiszteleteket, akkor sem látok semmi problémát, hiszen a lelkészek nem az otthoni hálósobájukból egy szál pizsamában beszélnek hétköznapi, profán (nem vallási) dolgokról. A részükről ugyanúgy, vagy szinte ugyanúgy történnek a dolgok, mint egy normál istentiszteleten, azal a kivétellel, hogy nincsenek jelen a gyülekezeti tagok.

De mi a helyzet, ha mi hallgatók kerülünk nagytó alá? Vajon a mi estünkben is igaz, az, hogy méltó formában veszünk részt az online istentiszteleteken? Itt elsősorban

nem arra gondolok, hogy felvesszük-e otthon az ünneplő ruhánkat, és úgy ülünk a számítógép vagy televízió elé, hanem arra, hogy megtiszteljük-e a viselkedésünkkel az alkalmat? Esetleg úgy teszünk, mintha csak egy szórakoztató műsort néznénk? Ez utóbbi esetben ugyanis gyakran csinálunk mást is: eszünk, telefonozunk, és ki tudja, mit teszünk még, miközben hosszú percekig csak egyfajta háttérzörejt ad a tv vagy számítógép. Eszembe jutott most az a történet a Bibliából, amikor Jézus felmegy Jeruzsálembe és megtisztítja a templomot a galambárusoktól és pénzváltóktól. Vajon mit szólna Jézus, ha hirtelen betoppanna egy online istentisztelet meghallgatása közben az otthonunkba? Megadjuk-e a kellő tiszteletet az alkalomnak, hovatovább adtunk-e egyáltalán már hálát azért, hogy ha másként nem is, legalább ilyen formában hallgathatjuk az Úr üzenetét? És ha már az Úr üzeneténél tartunk, velem nem egyszer előfordult, normál élő istentisztelet után is, hogy másnap már nem tudtam visszaidézni a vasárnap elhangzott dolgokat, mivel istentisztelet közben „máshol járt az agyam”, pedig nem ettem, nem sms-eztem, vagy beszélgettem mással. Vajon mennyire lesz ható életünkben az az üzenet, ami az online istentisztelet közben hangzik el, ha mi efféle pótcselekvéseket csinálunk közben? Pedagógusként tudom, hogy kábé semennyire, hiszen például hiába mondja azt egy diák, mikor telefonozás közben megszólítom, hogy tud ő figyelni chatelés közben is, az érdemjegyek általában nem ezt mutatják. Ne jussunk el mi is oda, hogy az életünk nagy vizsgáin az „odanemfigyeléseink” miatt bukjunk meg.

Hálát adok Istenem, hogy ebben a nehéz helyzetben is adsz lehetőséget arra, hogy hirdettessék a Te örök üzeneted. Bocsásd meg, ha ennek fogadása nem mindig méltó módon történt az életünkben, és add Uram, hogy minél hamarabb lehetőségünk legyen a személyes találkozásokra. Ámen.

Papp László

ÍGÉRETÜNK BETARTÁSA: A KONFIRMÁCIÓ

A konfirmáció a református egyházban a keresztség kiteljesítése. Csecsemőkorban a szülők és a keresztszülők fogadalmat tesznek, hogy keresztyének, istenfélelemre, imádságos életre nevelik gyerekeiket, s megígérik, hogy majd a konfirmációban a gyermekek önként fogadalmat tesznek hitükről. Mikor eljön az ideje, 13-14 éves korban, a fiatalok jelentkeznek konfirmációs előkészítőre, és miután ezen részt vettek a gyülekezet előtt bizonysgot tesznek hitükről, így az úrvacsorai közösség részesévé is válnak. A konfirmációtól kezdve a református közösség tagjának tekintjük.

Az idén is várjuk a konfirmációra jelentkezőket a lelkeszi hivatalban. Konfirmandus óráink szombat délelőtt zajlanak. Néhány kedvcsináló gondolat jelenlegi konfirmandusainktól.

Hogyan lettél konfirmandus?

Bíró Antal (Toncsi): Azért lettem konfirmandus mert szeretnék többet megtudni Istenről, az ő tanításairól. A konfirmáció után szeretnék az ifjúsági csapat aktív tagja lenni, ifjúsági órákra járni, közelebb kerülni Istenhez.

Szabó Gabriella: Nálunk a családból mindenki konfirmált, tehát én sem maradhattam ki. Nagyon sok

jót meséltek, hogy jól érezték magukat, és mai napig nagyon jó a kapcsolatuk egymással.

Miért jó konfirmációs órákra járni?

Szabó Gabriella: Szeretek járni nagyon, mert sok új embert ismerek meg és jól érzem magam.

Mi az, amit nagyon megjegyeztél az órákon, ami személyes?

Sipos Dorina: „Én, amit a leginkább megjegyeztem és a leginkább személyesnek éreztem, az az, hogy Isten számunkra az, és olyan formában jelenik meg, amire éppen szükségünk van. Ezen sokat gondolkodtam és ennek a gondolatnak a segítségével rájöttem, hogy Isten valójában mindig jelen van az életünkben és mindig velünk van, még ha nem is mindig vagyunk ennek tudatában, vagy vesszük észre, csak utólag.”

Csatlakozz te is a konfirmandus csoporthoz!

SKOLIK ÁGNES: ANGYALKA SZÜLETIK

A hófehér pamutgombolyag társával együtt a rövidárubolt polcán várakozott. Egy didergős téli napon megfogta valaki, nézegette, forgatta, majd a táskájába tette és hazavitte. Otthon Kisgombolyag egy kosárába került, sok-sok színes fonal közé. Este, amikor a család elcsendesedett, az asszony a kezébe vette a fehér horgolócérnát.

– Te csodaszép cérnácska, mit horgoljak belőled? – kérdezte, miközben megsimogatta a puha gombolyagot.

Apró horgolótűt vett elő, majd lapozgatni kezdett egy újságot, melyben szebbnél szebb horgolások leírása volt. Megállt az egyik oldalon, elolvasta a leírást és munkához látott. Finom ujjai közé fogta a cérnát és a tűt, majd apró láncszemeket készített a duci Kisgombolyagról letekeredő hajszálvékony cérnából.

– Juj, de hideg ez a tű – gondolta a Kisgombolyag –, és milyen jó meleg az asszony keze...! – ez volt a következő gondolata. A cérnaszál, a horgolótű és az asszony ujjai tökéletes összhangban dolgoztak. A tű vidáman táncolt, a fonal enge-

delmesen követte, az ujjak magabiztosan irányították a tűt és a fonal mozgását. A hozzáértő kezek munkája nyomán egyre nagyobb lett a horgolás és egyre kisebb a gombolyag, de ettől ő nem lett szomorú. Boldogan figyelte, ahogy elkészült a fejecske, majd utána szép csipkeruhát és lehetőfinom szárnyakat kapott az angyalka.

Amikor az óra éjfélét ütött, már ott állt az asztalon a csupa csipke hófehér cérnaangyal. Kisgombolyag apróra fogyatkozva csodálta a bájos, légiesen könnyű kézimunkát. Angyalka kinyitotta a szemeit és körülnézett. Mellette az asztalon ott pihent a horgolótű és a Kisgombolyag. Odakinn apró pelyhekben hullani kezdett a hó, amely olyan fehér, csillogó és könnyű volt, mint az angyalka a meleg szoba asztalán.

Másnap reggel az angyalkát langyos cukormázba mártotta az asszony. Ettől nyerte el igazi formáját és szebb lett, mint valaha. Amikor megszáradt, egy dobozba került, ahol sok-sok apró horgolt dísz volt már: csillagok, csengőcskék, apró gyönggyel díszített karácsonyfák. Odakint a hó egyre hullt, fehér bundát terített a fákra és hóspikát rakott a háztetőkre. A házban frissen vágott fenyő illatozott, melyre a gyerekek apró díszeket akasztottak. Nagy izgalommal készültek a Szentestére, amikor a Kisjézus ellátogat minden család várakozással és

reményekkel feldíszített otthonába. A kis angyalka becsomagolva a többi ajándék közé került a karácsonyfa alá.

Mire leszállt az este, a karácsonyfa teljes pompájában állt, és az ünneplőbe öltözött család izgatottan várta, hogy megszólaljon egy csepp harang...

– Mennyből az angyal lejött hozzátok... – csendült fel a karácsonyi ének, és boldog izgalom töltötte be a szobát. Az aszszony a kezébe vette az angyalkát és átnyújtotta édesanyjának, aki reszkető kézzel bontotta ki a csomagot...

– Ó, hát ez csodaszép! – suttogta, miközben egy könnycseppet morzsolt el a szeme sarkában. Forgatta, nézegette a kis angyalt, miközben gondolatai a múltba révedtek. Láta az asszonyt, aki akkor még kislány volt és ő tanította kézimunkázni. A kislány apró ujjaira sután, bátortalanul tekerte fel a fonalat, ügyetlenül forgatta a horgolótűt. Ahogy teltek a percek, egyre ügyesebben bánt a tűvel és a fonallal... A kislány-

ból nagylány lett és a hosszú évek alatt szebbnél szebb munkák kerültek ki a kezei közül.

– Anyuka, köszönöm neked, hogy megtanítottál! Megtanítottál kézimunkázni, és annyi minden másra, amit csak tőled tanulhattam meg – mondta, és boldog mosollyal ölelte át édesanyját.

– Anyu, taníts meg engem, hogy én is tudjak ilyen csodaszép angyalkát horgolni! – szólalt meg ekkor a kislánya.

Vacsora után a család elcsendesedett, a felnőttek beszélgettek, a gyerekek az új játékokkal játszottak. A hó szakadatlanul hullott odakint. Egy apró hópihe az ablakra szállt és benézett a szobába. A kandalló mellett ott ült a nagymama, az anyuka és a kislány. A kislány apró ujjaira sután, bátortalanul tekerte fel a fonalat, ügyetlenül forgatta a horgolótűt. Ahogy teltek a percek, egyre ügyesebben bánt a tűvel és a fonallal...

Receptek

Omlós sajtos sütemény

Hozzávalók: 35 dkg finomliszt, 1 késhegynyi szóda bikarbóna, 25 dkg szobahőmérsékletű vaj (vagy margarin), 20 dkg reszelt sajt, 1 teáskanál só (vagy ízlés szerint), 1 kis doboz tejföl

Tetejére: 1 tojásfehérje, 5 dkg reszelt sajt, ízlés szerint szezám mag

ELKÉSZÍTÉS: A lisztben elkeverjük a sót, a szóda bikarbónát, a reszelt sajtot, majd

elmorzsoljuk a vajjal, végül annyi tejfölt adunk hozzá, hogy egy könnyen nyújtható tésztát kapjunk. (lehet, hogy nem kell hozzá az egész doboz tejföl)

Az összeállított tésztát kb. 5 mm vastagra kinyújtjuk. Tetszés szerinti formákkal kiszúrjuk. Sütőpapírral fedett tepsi-re sorakoztatjuk. Tojásfehérjével lekenjük, reszelt sajttal, majd szezám maggal megszórjuk. 200 fokra melegített sütőben 15 perc alatt megsütjük. (alsó-felső sütés)

Jó étvágyat kíván: Hegedűsné Marika

Álom diós-kávés sütemény

A tésztához: 6 db tojás, 15 dkg kristálycukor, 3 ek liszt, 15 dkg darált dió, 1/2 csomag sütőpor, 1 csipet só

A krémhez: 3 dl tej, 3 ek liszt, 1 ek őrölt kávé, 1 csomag vaníliás cukor, 25 dkg margarin (szobahőmérsékletű), 18 dkg porcukor, 5 ek darált dió

Tetejére: 5 dkg olvasztott margarin, 15 dkg étcsokoládé

ELKÉSZÍTÉS: Tojásokat szétválasztjuk. A fehérjét a 15 dkg cukornak kb. a felével kemény habbá verjük. A sárgáját a maradék cukorral fehéredésig keverjük. A lisztbe

belekeverjük a diót, a sütőport és a sót. A kemény habhoz először a cukros tojássárgáját keverjük bele óvatosan (levégösen), majd a lisztes keveréket.

Sütőpapírral bélelt tepsibe simítjuk a tészta masszát és előmelegített sütőben 180 fokon kb. 25-30 percig sütjük (tűpróba). Ha megsült a tészta és kihűlt, utána lehúzzuk róla a sütőpapírt és vissza helyezzük a tepsibe.

A tejet beleöntjük egy lábosba és csomómentesen elkeverjük benne a lisztet, a kávé és a vaníliás cukrot. Folytonos keverés mellett sűrűre főzzük (puding sűrűségűre), majd félre tesszük hűlni (időnként megkevergetjük).

A margarint a porcukorral jól összekeverjük, majd a kihűlt krémet hozzáadjuk és gépi habverővel jól összekeverjük, majd végül belekeverjük a diót.

A tésztára a krémet egyenletesen rákenjük. Mikróban megolvasztjuk a margarint és a vízgőz felett megolvasztott csokoládéhoz keverjük, majd ráöntjük a krém tetejére és szépen elsimítjuk.

Hűtőbe tesszük, míg meg nem dermed a csokoládé a tetején, majd hosszukás szeletekre felvágjuk és tálaljuk.

Jó étvágyat kíván: Piros Józsefné Pirooska néni

KÖZÉRDEKŰ HIRDETÉSEK

EGYHÁZFENNTARTÓI JÁRULÉK BEFIZETÉSEK

Gyülekezetünk presbitériuma január végén döntött arról, hogy az egyházfenntartói járulék összegét az elmúlt évekhez hasonló összegben állapítja meg, amely 4.000.-ft/fő/év. A testvérek a jelen helyzetben utalással is befizethetik az egyházfenntartói járulékot. Számlaszám: 60600101-11063881 (Az utaláskor kérjük, hogy a közlemény rovatba írjanak nevet, címet és, hogy mire fizetnek be.)

Ugyanakkor egy másik határozat pedig újra azt erősítette meg, hogy a presbiterek havonta 1.000.-ft/fő, tehát éves szinten 12.000.-ft-ot fizetnek be ugyanilyen jogcímen.

A presbitérium ezzel a döntéssel biztatni szeretné gyülekezetünk tagjait arra, hogy ha tehetik, az ajánlott összegtől nagyobb mértékben is támogathatják gyülekezetünket az egyházfenntartói járulékkal.

Kérjük, hogy 2020. december 31-ig rendezze mindenki az egyházfenntartói járulék befizetését, mert csak így tudnak a testvérek a választói névjegyzékbe kerülni.

INTERNETES ELÉRHETŐSÉG

A jelenleg fennálló kritikus helyzetben a gyülekezeti életbe való bekapcsolódásnak jelentős színtere az internet. A következő elérhetőségeken tájékozódhatnak a testvérek: <https://hajdusamsonreformatus.hu/> oldalon és a Hajdúsámsoni Református Egyházközség Facebook oldalán. Így, akár otthonról is követhetik az eseményeket, juthatnak igei táplálékhoz.

Mindenkinek jó szörfözést kívánunk!

ALAPÍTVÁNYI HÍREK - ADOMÁNYOK

Köszönjük minden jókedvű adakozónak, hogy adományával, az egyházfenntartói járulék befizetésével, személyi jövedelemadója 1 %-val segítette gyülekezetünk céljainak megvalósítását. Kérjük továbbra is támogassa alapítványunkat, a Hajdúsámsoni Református Templomért Alapítványt. Számlaszám: 18995657-1-09.

Isten áldása kísérje a közel és távol élő támogatóink életét!

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Szerda	18:00	Bibliaóra
Csütörtök	9:00	Intézményi bibliaóra
Péntek	17:30	Ifjúsági bibliaóra
Péntek	19:00	Fiatalok bibliaköre
Szombat	10:00 és 11:00	Konfirmációs felkészítő (két csoportban)
Vasárnap	10:00	Istentisztelet, párhuzamosan gyermek-istentisztelettel

LELKÉSZI HIVATAL NYITVATARTÁSA

Mindennap 8 és 12 óra között.

Kiadja a Hajdúsámsoni Református Egyházközség.

Szerkesztő: Csontosné Ozsváth Éva.

Előkészítés és nyomás: Litográfia Nyomda, Debrecen.

A kiadvány ingyenes. Bizonyágtételeket, írásokat az evaoszvath1226@gmail.com e-mailre várjuk.

A kapott anyagokban a változtatás jogát fenntartjuk.

Köszönetet mondunk mindenkinek, aki az egyházfenntartói járulék befizetésével, adományaival, adója 1%-ával támogatja a gyülekezetet!

Hajdúsámsoni Református Templomért Alapítvány adószáma: 18995657-1-09

4251, Hajdúsámson, Rákóczi u.2.; telefon:52/640-737

www.facebook.com/hajdusamsoni_reformatus_egyhazkozseg • <https://hajdusamsonreformatus.hu>